

РЕШЕНИЕ

№ 1579

гр. София, 04.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 11.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **5179** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 195б от Закона за водите (ЗВ) във вр. с чл. 166 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез пълномощник юрк. Д., против Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 11/29.03.2019г., издаден от директора на Б. дирекция „И. район“ (БД ИБР), с който на основание чл. 195б, ал. 1 и ал. 2 във вр. с чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „а“ и ал. 2 от Закона за водите (ЗВ) е установено по основание и размер задължение на [фирма], представляващо длъжима такса за водовземане по Разрешително № 1134/21.08.2002г., издадено от министъра на околната среда и водите, продължено с Решение № РР-924/14.04.2010г. на директора на Б. дирекция „И. район“, за периода 01.01.2016г. – 31.12.2017г., в размер: главница: 2 332.80 лв., ведно с дължимата лихва за периода на забава общо в размер на 329.34 лв.

В жалбата са наведени доводи, че АУПДВ е издаден при съществено нарушение на процесуалните правила и при несъобразяване с материалноправните разпоредби. Твърди се, че не е спазен 14-дневният срок по чл. 57, ал. 1 от АПК за издаването на акта, както и 3-дневният срок по чл. 61, ал. 1 от АПК за съобщаването му. Поддържа се и немотивираност на АУПДВ. Сочи се също така, че проверките на контролните органи не са обективно извършени, тъй като няма данни да са засечени водомерните устройства за реално изразходваното количество водни маси и следователно няма как да бъде установено действително пропуснатото количество вода за напояване. Иска се

отмяна на АУПДВ.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от юрк. П., който поддържа жалбата на заявените основания. Допълнително представя писмено становище.

Ответникът – директор на Б. дирекция „И. район“, чрез процесуален представител юрк. Г., в съдебно заседание и с представени писмени бележки, взема становище за неоснователност на жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема следното:

[фирма] е титуляр на разрешително за водоползване № 1134/21.08.2002г., издадено от министъра на околната среда и водите. Разрешителното е за воден обект /място на водоземане/: Язовир „40-те извора“ с общ обем 3.8 млн. куб.м., изграден на карстови извори със среден дебит 285 л/сек, в землището на [населено място], [община], с цел на водоползването: напояване - 11 500 дка поливни площи, със срок 21.08.2005г. Срокът на действие на разрешително № 1134/21.08.2002г. е последователно продължаван с решение № РР-924/14.04.2010г. на директора на Б. дирекция „И. регион“ /до 21.08.2016г./ и с решение № РР-2918/24.08.2016г. на директора на Б. дирекция „И. регион“ – до 21.08.2021г., с нов № 31420045.

На 20.02.2017г. длъжностни лица при Б. дирекция „И. регион“ са извършили проверка на подадена от [фирма] декларация по чл. 194б от ЗВ вх. № КД-05-2067/02.02.2017г. относно декларираните и пропуснати водни количества за 2016г. Проверката е направена на място в управлението на дружеството – клон М., [населено място]. Извършена е справка на място в дневниците, водени от дружеството, в които се отчитат и водят измервания на КВН и пропуснатите водни маси. Има монтирана рейка на канала за напояване, по която се отчитат пропуснатите от язовира водни количества. Декларираните количества за 2016г. са: 283 700 куб.м. Пропуснатите водни маси, отчетени по дневник, са: 927 936 куб.м., при разрешено годишно количество: 3.2 млн. куб.м./годишно. Резултатите от проверката са обективирани в Констативен протокол № ПВ2-19/20.02.2017г.

На 12.03.2018г. длъжностни лица при Б. дирекция „И. регион“ са извършили проверка на дружеството - жалбоподател, във връзка с подадени от него декларации по чл. 194б от ЗВ за периода 01.01.2017г. - 31.12.2017г. Резултатите от проверката са обективирани в Констативен протокол (КП) № ПВ2-26/12.03.2018г. В протокола е отбелязано, че са декларирани водни количества – 132 950 куб.м. Има монтирана рейка на канала за напояване, по която се отчитат пропуснатите от язовира водни количества и се записват в дневник. Пропуснатите водни маси, отчетени по дневник за 2017г., са 1 170 720 куб.м., при разрешено водно количество 3.20 млн. куб. м./годишно. На база на уловеното и пропуснато водно количество е определена дължимата такса за водоземане за периода 01.01.2017г.-31.12.2017г. в размер на 1404.86 лв.

На 23.05.2018г. длъжностни лица при Б. дирекция „И. регион“ са извършили проверка на дружеството - жалбоподател, във връзка с подадени от него декларации по чл. 194б от ЗВ за периода 01.01.2016г. - 31.12.2016г. Резултатите от проверката са обективирани в Констативен протокол (КП) № ПВ2-157/23.05.2018г. В протокола е отбелязано, че са декларирани водни количества – 283 700 куб.м. В справка за пропуснати водни обеми от яз. „40-те извора“, отчетени по рейка и отразени в дневник и съставен констативен протокол № ПВ2-19/20.07.2017г., са отразени реално пропуснатите водни обеми от яз. „40-те извора“ за 2016г., при което е установено

несъответствие между декларираните водни количества и реално уловените и пропуснати водни обеми за 2016г. По представената декларация по чл. 194б от ЗВ са декларирани 283 700 куб.м., а пропуснатите водни обеми, отчетени по рейка и отразени в дневник, са 927 936 куб.м. Изчислена е дължимата такса за водовземане за 2016г. на база водно количество, отчетено по рейка, в размер на 927.94 лв.

С писмо изх. № ПО-02-49/2/02.04.2019г., връчено на [фирма] на 04.04.2019г., дружеството е поканено доброволно, в 14-дневен срок да заплати парично задължение /такса/ за водовземане по разрешително № 1134/21.08.2002г., продължено с решение № РР-924/14.04.2010г., за периода 01.01.2016г. – 31.12.2017г., общо в размер на 2 332.80 лв. ведно с дължимата лихва за периода на забава. По делото не се твърди и не са ангажирани доказателства, че в 14-дневния срок, посочен в поканата за доброволно изпълнение, жалбоподателят е заплатил дължимата такса за водовземане за 2016-2017г.

С писмо изх. № ПО-02-49-(1)/14.03.2019г., връчено на 18.03.2019г., жалбоподателят е уведомен за започване на административно производство за издаване на АУПДВ. Към писмото са приложени КП № ПВ2-26/12.03.2018г. и КП № ПВ2-157/23.05.2018г. и справки за задълженията.

Производството е приключило с постановяване на оспорвания АУПДВ № 11/29.03.2019г.

Като доказателства по делото са приети декларации по чл. 194б от ЗВ за 2016г. и 2017г., справка за уловени и актувани водни маси за 2017г., справка за дължими такси за право на водоползване за 2016г.

За изясняване на релеванти за делото обстоятелства е приета съдебно-счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която размерът на дължимите суми за посочените периоди съответства на отразените в процесния АУПДВ.

При така установената фактическа обстановка, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на съдебно оспорване акт и в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна.

АУПДВ № 11/29.03.2019г. е издаден от компетентен орган в кръга на правомощията му съгласно чл. 194б, ал. 4 и чл. 195б, ал. 1 от ЗВ.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на акта - посочен е издателят на акта; адресатът; сумата, която се дължи; периодът, за който е дължима, както и правното основание, на което е изчислена. В съответствие с чл. 195б, ал. 2 от ЗВ са посочени и писмените доказателства, въз основа на които е съставен актът: разрешително за водовземане от повърхностен воден обект, констативни протоколи от извършени проверки /г. 4/, покана до лицето за доброволно изпълнение /г. 3/и т.н. Изложени са фактическите и правните основания за издаването му. Детайлно са посочени фактите и обстоятелствата, обосновавали извод, че дружеството не е заплатило дължимите такси за водоползване за 2016г. и за 2017г. Мотиви се съдържат както в самия акт, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на органа. При издаването на акта са спазени специалните административнопроизводствени правила по ЗВ, като са съставени констативни протоколи и на жалбоподателя е предоставена възможност за доброволно заплащане на задълженията.

Неоснователни са бланкетните възражения за допуснати съществени нарушения на

процесуалните правила и липсата на мотиви. В АУПДВ са посочени достатъчно детайлни и разбираеми мотиви за неговото издаване. Жалбоподателят не твърди и не ангажира доказателства, че е извършил дължимите плащания на таксата за водоземане за процесния период, а и нещата лице потвърждава, че размерът на дължимите суми за 2016-2017г. съответства на отразените в АУПДВ. Нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Такива съществени нарушения на административнопроизводствените правила не се констатира в случая.

Оспореният АУПДВ е издаден в съответствие с приложимите материалноправни норми.

Съгласно чл. 194, ал. 1 от ЗВ за правото на използване на водите се заплащат различни такси, сред които и такса за водоземане от повърхностни води, какъвто е настоящият случай. Тази такса се определя на базата на отчетния обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в наредбата по чл. 117а (чл. 194, ал. 2 ЗВ). Според ал. 6 на чл. 194 от ЗВ размерът на таксите по ал. 1, т. 1-3, начинът и редът за тяхното изчисляване и заплащане се определя с тарифа на Министерския съвет. За отчетен период 01.01.2016г.-31.12.2016г. е била действаща Тарифа за таксите за водоземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 177/2011г. (отм. ДВ, бр. 2/06.01.2017г.), а за отчетен период 01.01.2017г.-31.12.2017г. е действаща Тарифата за таксите за водоземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383/29.12.2016г., в сила от 01.01.2017г.

Според изричната норма на чл. 194а, ал. 1 от ЗВ отчетният при водоземането обем вода или обемът на отпадъчните води се измерва посредством отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства. Идентични са и разпоредбите на чл. 6, ал. 1 от Тарифата за таксите за водоземане от 2011г. и чл. 7, ал. 1 от Тарифата за таксите за водоземане, в сила от 01.01.2017г.

С разпоредбата на чл. 194б от ЗВ (приложимата редакция ДВ, бр. 61/2010г.) е въведено задължение за титулярите на разрешителни, ежегодно към 31 януари на следващата година, да представят информация за изчисляване на дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на МОСВ. Образецът по ал. 1 съдържа данните съгласно тарифата по чл. 194, ал. 6, въз основа на които се изчислява таксата. По така подадената декларация директорът на басейнова дирекция извършва проверка за съответствие на информацията с резултатите от собствения мониторинг, показанията на измервателните устройства и/или с резултатите от извършения през годината контрол. Когато в декларацията се установят несъответствия с информацията по ал. 3, които засягат основата и размера на определената такса, директорът на басейновата дирекция издава акт за установяване на публично държавно вземане, с който се коригира декларацията (чл. 194б, ал. 4 от ЗВ, редакцията ДВ, бр.98/2018г.).

В случая при извършена проверка по реда на чл. 194б, ал. 3 от ЗВ на данните в декларациите за двата отчетни периода /2016г. и 2017г./ е установено несъответствие между декларираното от жалбоподателя за периода 01.01.2016г.-31.12.2016г. иззето количество вода /годишен воден обем/ - 283 700 куб.м. и реално уловените и пропуснати водни обеми от яз. „40-те извора“ – 927 936 куб.м., отчетен чрез монтирано измервателно устройство: водомерна рейка, монтирана в укрепени профили в началото на главните напоителни канали (съгласно разрешително №

1134/21.08.2002г.). Според КП № ПВ2-157/23.05.2018г. реално пропуснатите водни обеми, отчетени по рейка, са отразени в дневника на дружеството за 2016г., както и в справката, представена от [фирма], клон М. с вх. № КД-052379/23.02.2017г.

Установено е също така и несъответствие между декларирания от жалбоподателя за периода 01.01.2017.-31.12.2017г. отчет годишен воден обем – 132 950 куб.м. и пропуснатите водни маси, отчетени по дневник за 2017г. – 1 170 720 куб.м., видно от справка, представена от [фирма], клон М.

Жалбоподателят не е представил доказателства, от които да се установи действително отчетения воден обем за двата отчетни периода и съответно да се опровергае констатираното несъответствие между декларираните водни обеми за 2016г., респ. 2017г. и тези, установени от показанията на измервателни устройства, отразени в дневника на дружеството. По делото не е спорно, че жалбоподателят не е заплатил дължимата такса за водовземане за двата отчетни периода.

При тези факти законосъобразно и в съответствие с изричната норма на чл. 195б, ал. 1 във вр. с чл. 194б, ал. 4 от ЗВ директорът на басейнова дирекция е издал АУПДВ с коригирани данни относно размера на ползвания годишен воден обем и на тази основа е определил размера на дължимата такса за водоползване за 2016г. и 2017г., за която не се твърди и не са ангажирани доказателства да е заплатена в сроковете по чл. 194б, ал. 2 от ЗВ, респ. чл. 15, ал. 1 от Тарифата за таксите за водовземане от 2011г. и чл. 21, ал. 1 от Тарифата за таксите за водовземане, в сила от 01.01.2017г. Според заключението на съдебно-счетоводната експертиза не е констатирана разлика в установеното по АУПДВ и документите, установяващи размера на вземането.

Както се посочи, в хода на настоящото производство жалбоподателят не е представил доказателства, с които да опровергае установените разлики между декларираното и констатациите, обективирани в описаните констативни протоколи, поради което и незапознаването му с констативните протоколи по никакъв начин не е нарушило правото му на защита, съответно не е съществено процесуално нарушение, противно на изложеното в писменото становище. Задължението за заплащане на такса за водовземане възниква въз основа на влязъл в сила акт на регулиращия орган, на база на действително иззетия воден обем, а не на този, който жалбоподателят е декларирал. Предвид данните по делото, в т.ч. методиката, посочена в Закона за водите, цитираните по-горе Тарифи, и заключението на съдебно-счетоводната експертиза, следва извод за правилен механизъм на изчисляване на таксите за водовземане в процесния АУПДВ. Таксата е изчислена съобразно действащите тарифи, относими за двата отчетни периода, формулите са приложени правилно, като показателите са заместени правилно с коректните стойности. Поради това сумата, която е посочена в АУПДВ за двата отчетни периода, е действително дължима. Вземането е дължимо, тъй като не е заплатено от жалбоподателя при дадена му възможност за доброволно изпълнение.

По аргумент от чл. 84 от ЗЗД забавата настъпва след изтичане на определения срок без да е необходимо да бъде връчвана покана за доброволно изпълнение. В случая срокът за заплащане на годишната такса за водовземане е не по-късно от 31 март на следващата година /и по двете тарифи/, поради което правилно е определен периодът на забавата за двата отчетни периода – 01.04.2017-29.03.2019г. и 01.04.2018-29.03.2019г. Правилно е определена и дължимата лихва за периода на забава, проверена с електронния калкулатор на официалната страница на Националната агенция за приходите

-http://nraapp03.nra.bg/web_interest/check_upWS.jsp.

По изложените съображения оспореният АУПДВ е законосъобразен, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определен съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 27-ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], против Акт за установяване на публично държавно вземане № 11/29.03.2019г., издаден от директора на Б. дирекция „И. регион“.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Б. дирекция „И. регион“ разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението, че е изготвено.

СЪДИЯ: